

[Carl Petersen.]

han ikke forhøjer priserne. Derfor siger jeg ligesom det ærede medlem hr. Aage Fogh, at jeg kan alt for godt lide denne landbrugsminister til at sætte ham i den vanskelige situation, han i så tilfælde ville komme i.

Det ærede medlem sagde, at det var kedeligt at gennemføre noget, vi ikke havde fået tid til at undersøge. Ja, nu får vi jo to år til at undersøge det i, og det ærede medlem kan være ganske overbevist om, at hvis man vil have et resultat af undersøgelsen af virkningen af en sådan bestemmelse, vil det vare mindst to år. Det er altså ikke nødvendigt at holde folketinget inde af den grund, for vi kommer langt ind i næste samling og næste samling igen, før monopolrådet og Landøkonomisk Driftsbureau og alle andre, som her har fingrene i klemme, får regnet ud, hvad produktionsprisen for smør er. Det er jeg ganske sikker på.

Jens Chr. Christensen: Den højtærede landbrugsminister mener, at vi med vore ændringsforslag giver ubegrænset magt til landbrugsorganisationerne. Hvis det er den højtærede ministers opfattelse, vil jeg mene, at den højtærede minister opfatter vore ændringsforslag helt forkert. Vi siger klart, at indtil landbrugets organisationer under ansvar over for monopollovgivningen har fundet frem til, hvad der er produktionsprisen, er den højtærede minister bemyndiget til at fastsætte den pris, han mener er den rigtige. Så kan det aldrig blive landbrugets organisationer, der egenrådigt sætter prisen, men de gør det under ansvar over for lovgivningen i øvrigt. Den højtærede minister siger selv, at han ikke er i stand til at udregne produktionsprisen. Det har vi heller ikke forlangt, og vi har heller ikke forlangt, at folketinget eller regeringen skal gøre det, men vi har med vort ændringsforslag under nr. 1 overladt det til landbruget selv under ansvar over for den lovgivning, vi i øvrigt har her i landet.

Den højtærede minister spurgte også, hvordan venstres stilling til kornloven kunne harmonere med den stilling, vi indtager nu. Det blev tydeligt og klart sagt under kornlovens første behandling, at vi er kommet til det resultat inden for land-

bruget og også inden for venstre, at skal landbruget have noget af den nuværende regering, må den nøjes med lidt, og det er derfor, man også under denne lov har taget imod de smuler, der er faldet af.

Det ærede medlem hr. Carl Petersen var også inde på spørgsmålet om produktionsprisen og sagde, at det kan ikke være således, at vi tager dem, der producerer billigst, og dem, der producerer dyrest inden for landbruget, og putter det hele i en pulje og finder frem til et gennemsnit. Hvordan gør man det inden for industrien? Mon det ikke også dér er sådan, at nogle arbejder billigt og andre dyrt, men alligevel finder man frem til den pris, der vil være den rigtige. Mon vi ikke kan finde frem til noget tilsvarende inden for landbruget?

Poul Møller: Den højtærede landbrugsminister var inde på et lidt filosofisk problem, nemlig hvorvidt det var udtryk for venlighed at vise den højtærede minister tillid. Det skal jeg ikke komme dybere ind på, men blot sige, at jeg synes egentlig ikke, at vi skal have utak, fordi vi vil vise tillid til den højtærede minister, tillid til, at han nok vil vide at varetage forbrugernes interesser ved godkendelse af disse priser. Jeg synes egentlig ikke, det kan være svært at forstå, at vi helst ser en fri prisdannelse, men at vi her befinder os på et område, hvor fri prisdannelse ikke kan finde sted, og at vi dernæst, når dette ikke kan finde sted, ønsker, at prisen fastsættes i overensstemmelse med de love og bestemmelser, der gælder for andre erhverv. Det vil sige, at prisen, hvor omstændighederne taler derfor, fastsættes under monopoltilsynets godkendelse i henhold til monopollovens § 10. Kan dette ikke lade sig gøre, og er der samfundsmæssige grunde for at anerkende en vis hjemmemarkedspris, som ikke svarer til eksportprisen — det er det, der ligger bag den højtærede ministers forslag — ser vi hellere, at det sker ved forhandling med den højtærede minister med hjemmel i en lov, fremfor at det sker ved en folketingsaktion. Vi har altid sagt, at det ikke kan være folketingets sag, selv i værste fald, at fastsætte priser. Vi må undgå dette, så længe vi overhovedet kan, og når der er mulighed for, at vi kan undgå det, bør vi vælge den vej. Derfor viser vi landbrugs-